

רגלים ושריון. צילום נדיר זה ממחיש את שיטת הלחימה שהופעלה בכיבוש המוצבים והכיסים בחצי האי סיני. צירוף זה מאפשר חיפוי הדדי בין השריון לבין עצמו ובין השריון

לחיל הרגלים, הזרזו יותר מן השריון, אך חשוף יותר לפגיעת אש האויב. חקנה הארוך של התותחים שעל גבי הטנקים מצוי בטנקים מטיפוס "סופאר-רמאן" חדישים.

זכתה לכרטיס ביקור של הלוחמים הישראליים. תחילה ירו ואחר חדרו פנימה לראות אם לא נשאר מישהו בפנים. טיחוחי יריות וזעקת גופלים קדמו את פני השמש העולה.

אולם לא כל המוצבים נכבשו עדיין. על אחד מהם היה נטוש קרב מר לאור היום הבהיר. היה צורך לחסלם בכל מחיר. על מנת לפתוח את הדרך לשריונים, העתידים להתקדם בכיוון לאל-עריש. הרעש והאבק גילו פתאום מניפה פרושה של שריונים רחלים המתקדמים בקיצבם האטי לעבר המור צבים. אחד מהם עלה על גדר-המוצב הבלתי נכבש. וחל אחר פרץ בעקבותיו. הכריע את הגדר. הרגלים נרצחו לתעלות-הקשר. כיבוש המוצבים נשלם.

אסתיכות, השתערו החיילים לנוח על ורידה-מנה החמוצים-מדם, בצלו של תותח אנטי-טנקי מתוצרת צינית. עכשיו אני חייל, הצהיר לדי בחיך זורח, אני חדש בצבא. אבל אני מרגיש את עצמי כמו נטוליון. צבי העדיף לערוך ביקור במשכנו של הסרן המצרי. "יהי-בהייה" התי פעל, כמה שהם עשירים כאן! אצל הסרן יש מיטה נהדרת, רדיו עם רמקול על-יד המיטה, המון תמרוקים ועשרות תמונות של חתיכות צבעוניות מעיטונים מצריים על הקירות.

המנוחה לא ארכה. מה העיניים. חב"ד, הופיע המפקד, כולו סעון מרץ-פעולה כמו תמיד, תתפסו עמדות. התקפת-נגד יכולה לבוא בכל רגע.

★ ★ ★

"אל תהרגו אותי!"

א ל רפיח העיר כבר נכנסו הטנקים כמו במסע טיול של סוף השבוע. הם נהגו ממחנה-צבא אחד אל כשנה, תוך טרד הור השטח מכל התנגדות. בעלות השמש אל מרכז השמים, כבר התנוסס דגל ישראל מעל לעיר, שאיכסנה כבר פעם אלפים מחב"ד רי אירגון ההגנה, אך לא ככובשים כי אם כעצירי הצבא הבריטי, אחרי השבת השחור רה".

הפעם החלו המחנות להתמלא שבויים אחרים — שבויי הצבא המצרי, שהחלו לני הור למכלאות כשידיהם על ראשם ועיניהם קשורות, כשהם מובלים על-ידי חיילי צה"ל, וגם ללא ליווי כלל, בבואם להתמסר מרצונם.

בין השבויים התבלטה דמותו של הרב סרן המצרי גלאל סיד, מטופח-הציפורניים דק-השפם. הוא רעד מפחד. אל תהרגו אותי! גנח, אל תהרגו אותי! כשהסירו מעל פניו את המטפחת, נראו עיניו מעור-תות-המבט מתרוצצות בחוריהן.

למה נכנעתם כל כך מהר? שאלו אותו. סדי השיב, רועד כולו: כל כך הרבה תותחים, והמטוסים, המטוסים עשו בנו ש'מות. הקצינים התחילו לברוח עוד לפני ה'חיילים'.

אתה תושב שעבד אל-נאצר הצליח במה שעשה? תמיד אמרתי שעבד אל-נאצר לא טוב.

תמיד אמרתי. הייתי בצבא לא בשביל עבד אל-נאצר. הייתי בצבא בשביל מצריים.

כדי להשמיד את ישראל? חס וחלילה! ענה כשהוא מיכב. תמיד רצייתי שלום עם ישראל. רק רצייתי שלא תהיה בעייה של פליטים.

היו במחנה שלך פדיון? לא שמעתי על פדיון אצלי במחנה. אני לא קורא עיתונים. לא ידעתי מה שהם ער שים. אני לא משקר. באמת לא ידעתי. תמיד אמרתי שעבד אל-נאצר לא טוב. אף פעם לא רצייתי מלחמה עם ישראל. רק אל תהרגו אותי...

לשבויים סופקו שמיכות ומזון. לא היה רכב פנוי להובילם מיד למחנה שבויים. בר נתיים, הודיעו על משלוח של 200 שבויים נוספים. אל אלוהים, הפליט הסגן הממונה על השבויים, מה נעשה בכולם?

הם יחיו יותר טוב ממני, ענה חייל שחור-עיניים. אני גר עדיין במעברה.

★ ★ ★

מלחמה סמלית

ת וך שעות אחדות, הפכה רפיח ל'עורף. השריונים המשיכו בהתקדמותם

לכיוון אל-עריש, מרכז היישוב החשוב ביר תר בסיני, בו יושבים שנים מתוך כל שלר שה תושבים בחציהאי.

חיל האוויר יצא כחלון המחנה, כשהוא תוקף את השיירות המצרות שברחו ללא סדר מרפית דרומה, בכביש החוף. הטנקים שבאו בעיקבותיו כבר מצאו את הדרכים זורעות מכוניות נטושות, גחיות חיילים, טנקים שלמים הרוסים ונשק לרוב. פה ושם נראו חיילים מצריים נמלטים בכל כוח רגליהם, כשהם זורקים מאחורי גבם את נשקם.

רבים מהם הסירו גם את מדיהם ונעליהם, כדי להקל עליהם את המנוסה. בדרך זו קר ה, יוכלו להתערב בין אלפי הפליטים.

אותה שעה כבר עלה על אל-עריש גם כוח נוסף, מדרום. המשימה העיקרית הוטלה על כוח זה. היה עליו להבדיר כוח מצרי, שד ישב בשני מוצבים מבוצרים, גדושים בטנקים קים ובנשק אנטי-טנקי, מוקפים גדרות ר מוקשים. יהיה צורך בחטיבה. נאנח מפקד הכוח כשנשא את עיניו למוצבים, שמהם נפתחה כבר אש ראשונה, מבשרת-רעות, אל תוך חשכת הלילה היורד. אולם להפתעת הכל, לא היה צורך במלחמה מרה. שני המוצבים נכנעו מיד. ההתנגדות שלהם ה'תה רק סמלית, כדי שלא יאמר עליהם ש'

נכנעו ללא ירייה אחת" סיפר אחר-כך אחד החיילים.

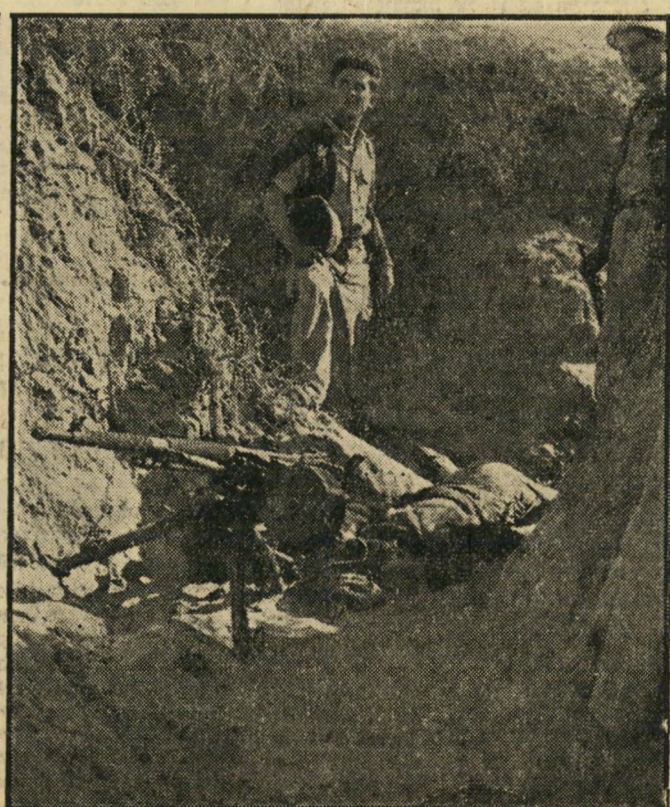
★ ★ ★

חיל-הרכש

כ שהאיר היום על גנותיה של אל-עריש, כבר ראו החיילים המתקדמים דגלים לבנים מתנופפים לעשרות בקרי-האוסק של העיר. ההרעשה האחירת והשמבועות על נפילת רפיח עשו את שלהן — המצרים ברחו מן העיר ככל שהשיגה רגלם, כשהם משאירים אחריהם את נעליהם, למען ייטיבו לרוץ.

יחידות צה"ל המנצחות נכנסו לעיר הפד רחת משני מבואותיה, כשנציגי התושבים מקדמים את פניהם בברכות. אך חשוב יותר היה השלל העצום שנמצא בעיר ובסביבתה, ושעוד הרבה אפסאים יצטרכו לעמול ימים ולילות כדי לסכם את כמותו וערכו. עשרות טנקים מטיפוסים שונים, מורחיים ומערכיים גם יחד, נשארו עומדים שלמים ומוכנים לנוע בכיוון הפוך. מאות מאיות חדשות, מחסני תחמושת, אספקה מכל סוגיה.

זו לא היתה מלחמה, התלונן אחד מ'כובשי אל-עריש, הרגשנו את עצמנו כ'גוברים מטעם קרן המגן'.

מוות בחפירה. חיילי צה"ל סוקרים את גחיתו של מקלטן מצרי, שנפל בתוך תעלה ליד המקלט שלו, שהוא מתוצרת סובייטית חדישה. מיד לאחר הכיבוש, מהחך נושא לסקרנות תושבת חתיקה.